

Rajan tuolle puolen

© A. Sovijärvi, 2000, rev IV

<http://apz.fi/kirjat/>

"Kun elämä on kauneinta; miksi elämältä suojellaan; se kestää kun tuulee."
- Tulisit edes käymään / Koo

1 .. Vain tänä aamuna

"Sinä aamuna en uskonut vielä tuon puoleiseen"

Astuessani lämpimästä autosta ulos rautatieaseman parkkipaikalle iski kylmä tuuli Aräntäsadetta kasvoilleni. En ollut vielä edes kunnolla herännyt, mutta tunsin silti jo vahvaa kaipuuta päästä takaisin lämpimän peiton alle unten maille. Yksinäinen pultsari istui aseman katoksen alla pullo kädessään. Hän oli paikan vakiovieraita. Itse tulin tälle asemalle joka ikinen arkiamu ja astuin siihen samaan junaan.

Asemalaiturilla juna jo seisoj odottamassa. Vilkaisin kelloon todeten junan olleen etuajassa. En jäänyt sen kummemmin ihmettelemään asiaa vaan astuin sisään ja pysähdyn vaunun eteiseen hetkeksi samalla kun kylmät väreet kulkivat pitkin selkäpiitä - vihaan tämän maan mustia vuodenaikoja.

- "... lähtee raiteelta yksi" kaikui monotoninen kuuluttajan ääni ympäri asemaa.

Melkein unenomaisesti astuin sisäovesta vaunuun ja etsin istumapaikkaa. Koko vaunu oli loppuunsa asti täynnä, lukuun ottamatta yhtä penkkiä keskivaiheilla. Pistin samalla merkille vaunun kauhean kunnan: tämä oli itseasiassa järkyttävän tapaus mitä olen ikinä nähnyt. Kukaan vaunussa ei puhunut ja hiljaisuus asemalla kaikuvaa kuulutusta lukuun ottamatta oli kuolettava.

Istuessani viimein tyhjälle penkille olin hieman yllättynyt, vaunun ainoa tyhjä paikka oli erittäin viehättävän ruskeaverikon vieressä. Tämä nojasi ikkunaan ja tuijotti jonnekin kaukaisuuteen. Nakkasin takkini naulakkoon ja istuin penkille. Samassa juna nytkähti äänettömästi liikkeelle.

Matkakumppanini ei vieläkään sanonut mitään, joten jätin keskustelun aloituksen sikseen. Seurasin jotakuta onnetonta, joka yritti turhaan juosta junaan kiinni laiturilla, lopulta laituriloppui kesken ja tyyppi jäi huitomaan junan perään. Eipä täällä kyllä pahemmin paikkoja olisi ollutkaan.

Junan jyskyttäessä pitkin raiteita alkoi pikkuhiljaa ympäri vaunua kuulua keskustelua. Vilkaistessani käytävän yli vastapäisillä penkeillä istujia alkoi sydämeni syketähti nousta. Toisella penkillä istuva piteli päätään sylissään, hänen vieressään olevalla oli nyrkin mentävä reikä rintakehässä. Käännyin varovasti pois päin pitäen edelleen silmiäni kiinni, ei tuo voinut olla totta.

Yritin syrjäyttää asian mielessäni ja rentoutua. Tunnelma oli kuitenkin jotenkin viileä, minua palelsi, mutta ei niin paljoa että olisin joutunut vetämään takin takaisin niskaani.

Vilkaisin uudestaan vierustovereitani. Sydän oli tällä kertaa pysähtynyt: näin edelleen saman. Minua lähempänä istuneella oli kaula siististi poikki ja kuivunutta verta kaula-aukon ympärillä. Hän piti päätään sylissä, kasvot osoittaen vierustoveriinsa. Juttukumppanilla oli edelleen reikä rintakehässä ja kuivunutta verta pitkin takin rinnuksia. Miehet keskustelivat keskenään niitä näitä, kunnes korviini osui mielenkiintoinen pätkä.

- "Juu juu, olin viinakaupassa myyjänä New Yorkissa, kun ryöstäjä astui sisään, laittoi haulikon piipun rintakehälleeni ja ampui. Ei siinä mitään ollut enää tehtävissä, entäs itelles?" selitti toinen, pää sylissä istunut nyökytteli päätään käsillä liikuttaen.

- "Itse olin vallankumouksen aikaan Ranskassa, kirjoitin muutamia valonarkoja asioita ja eräänä päivänä sitten huomasin jonottavani giljotiiniin. Suuri väkijoukko siellä oli

seuraamassa kun lähdin" vastasi pää sylissä ollut.

Puistattelin hetken, käännyin sitten jälleen tuijottamaan edessä istuvan penkkiä. Käytävän toisella puolella yksi penkkirivi eteenpäin lähes täysin palanut ruumis selitti vieressä istuvalle ilmeisesti kirveestä päähänsä saaneelle puutarhan hoidosta, käytävällä yksinäinen irtokäsi kipitti karkuun sitä jahdannutta mummoa.

Käännyin katsomaan nyt matkakumppaniani toivoen etten näkisi hänessä jotain häiritsevää irto-osaa tai muuta hallusinaatiosta kertovaa seikkaa. Hän kääntyi katsomaan minua kohti ja hymyili.

- "Minnekäs päin olet matkalla?" heitin mielestäni uskomattoman lennokkaan avausrepliikin.

Hän naurahti huvittuneesti, "aivan sinne minne sinäkin ja kaikki muut."

Jäin miettimään hetkeksi oliko tuo 'huono avaus, idiootti'-tyyppinen vastaus vai oliko rautatielaitos pudottanut kaikki pysäkit tältä väliltä. Hieman häkeltyneenä jatkoin matalammalla äänellä:

- "Näetkö sinä tuon saman?" ja nyökkäsin irtopäätä kohti.

- "Joo, se on joku patonki, ollut mielestään iso kiho joskus vallankumousten aikaan."

- "Eikö sinua yhtään häiritse fakta että hänellä on pää sylissä?" kysyin, huomasin että minua melkein nauratti, vaikka näky rehellisesti sanottuna oli aika karmiva.

Tyttö nosti kätensä ilmaan - kummassakin ranteessa oli syvät haavat. Tuijotin häntä hölmönä hetken tuntien kuinka adrenaliini alkoi vaikuttaa, pomppasin sitten ylös ja ryntäsin minkä jaloistani pääsin ovelle. "Amatööri!" huusi joku perääni.

Ulko-ovet olivat lukittuina, ikkunasta näkyi outo purppuran värinen kajastus jossain kaukana horisontissa. Juna ei enää pitänyt minkäänlaista ääntä kulkiessaan ja vaunussa keskustelevien ääniä lukuun ottamatta oli täysin hiljaista.

Yritin murjoa ovea auki väkivallalla, turhaan. Lysähdin lopulta lattialle istumaan uupunena. En voinut selittää enää järjellä tätä tilannetta. Nousin hitaasti ylös ja avasin sisäoven. Kaikki vaunussa tuijottivat minua. Liika adrenaliini veressä teki olon todella tuskaiseksi, kädetkin tärisivät.

2 .. Josko hyväksyisin totuuden

"Totuutta ei välttämättä voi kertoa, se pitää itse nähdä"

Toivottomana astuin takaisin vaunuun sisälle. Ovi takanani narisi äänekkäästi, hiljentyen sitten vaunun hautajaistunnelmaan.

- "Tiedän tunteen" sanoi matkakumppanini istuessani jälleen omalle paikalleni, "tajutessani lopun koittaneen tein saman itsekin ja olen sen jälkeen nähnyt tuon toistuvan useita kertoja."

- "Mutt... mutta... sinä... olet kuollut.. kaikki on" ännäksin etsien edelleen kuumeisesti ulospääsyä ja selitystä.

Ruskeaverikkö naurahti jälleen, pikkuhiljaa hänen rauhallisuutensa alkoi tarttua minuunkin.

- "Mitä sinulle muuten kävi?" hän kysyi viimein.

- "Miten niin kävi? Olen kyllä mielestäni täysin elossa, päinvastoin kuin muut täällä näyttävät olevan" vastasin.

Tyttö vilkaisi minua tarkemmin.

- "Ihmeen ehjänä olet selvinnyt. Jos nyt pääsisin vielä takaisin, ottaisin kyllä ensi kerralla vaikka pillereitä" hän sanoi viimein.

- "Tapoitko sinä itsesi?"

- "No, mitä sitä selittelemään, olin nuori ja tyhmä. Luulin että koko maailma on minua vastaan. Alkoholi, lääkkeet, jättänyt poikaystävä ja partaveitsi."

Jos kaikki matkustajat tässä junassa olivat kuolleita, miksi minä olisin poikkeus?

- "Minä en kyllä oikein ymmärrä miten tänne jouduin, matkustin monta vuotta saman matkan joka ikinen arkiamu junaalla, tänä aamuna vain astuin tähän junaan" selitin.

- "Ehkä kuolit sydänkohtaukseen asemalla tai vastaavaa, ei sinussa ainakaan näy mitään väkivallan jälkiä. Itse muistan punaiseksi värjäytyneen kylpyammeen veden ja seuraavaksi olin jo laiturilla astumassa junaan" hän kertoi.

Olisiko joku muka yllättänyt minut niin äkkiä rautatieasemalla? Kävin mielessäni läpi tätä aamua: ajoin auton samaan parkkiin mihin aina, kävelin rautatieaseman läpi, spurgu oli siinä missä ennenkin, juna vaan oli tällä kertaa etuajassa, normaalisti sen tuloon oli kymmenisen minuuttia.

- "Kai minä sitten olen kuollut" totesin hieman hölmistyneenä ajatukselle, olin aina luullut että kuolemiseen liittyisi jotain valoilmiöitä, enkeleitä tai vastaavaa.

- "Totta kai sinä olet, kun kerran olet jo matkalla" totesi ruskeaverikkö ja jatkoi "kun kerran matkustamme yhdessä, niin minä olen Sheila."

Esittelin itseni, ja kysyin samalla sitä, miten ihmeessä ymmärrän muita vaikka he tuntuvatkin olevan eri maista.

- "Tällä matkalla kaikki puhuvat samaa kieltä" hän vastasi.

- "Miten kauan matka sitten kestää?"

- "Olemme tässä junassa kunnes kukin matkustajista on hyväksynyt kohtalonsa. Joillakin se vie vain hetken, toisilla taas iäisyyden" Sheila vastasi.

- "Ja matkaliput olkaa hyvä" kuului jostain kauempaa vaunusta. Punanahkainen demoni pienine siipineen ja piikikkään häntänsä kanssa pyöri penkkien välillä ja katsoi matkustajien ojentamia lippuja. Sheilakin kaivoi omansa esiin.

- "Tuota, minulla ei ole lippua" sanoin hänelle matalalla äänellä.

- "Ei ole lippua?!" hän toisti kysyvänä.

- "Niin, ei minulle ole kukaan antanut sellaista."

Demoni saapui viimein kohdalle ja tarkasti Sheilan lipun. Minulta hän ei kysynyt mitään, aivan kuin olisin ollut näkymätön. Kohautin hartioitani ja otin paremman asennon penkillä.

Tunsin nyt miten vielä laiturilla painaneet huolet alkoivat nousta sydämeltä. Oloni alkoi tulla jotenkin niin ihanan tyhjäksi. Ainut joka näytti huolehtivan, oli Sheila.

- "Uskomatonta, sinä et todellakaan kuulu tänne" hän sanoi.

- "Miten niin?!" aloitin melkein närkästyneenä, "olen joko kuollut tai sitten pahasti päästäni sekaisin, mutta kummassakin tapauksessa kaikki stressi ja paine on ohi, joten mitä turhaa huolehtia" vastasin.

- "Mutta sinulla on vielä elämä edessäsi" vastusteli Sheila.

Mietin hetken.

- "Elämä ja elämä, stressiä, paineita, tönimistä. Loppuikä pienessä yksiössä jossain unohdetussa kaupungissa ei ole minun määritelmäni hyvästä elämästä."

Sheila aikoi sanoa jotain, mutta kääntyi sitten tuijottamaan ulos ikkunasta.

3 .. Viimeinen mahdollisuus

"Toisaalta, voisihan sitä koittaa vaikka piruuttain"

Täysin värittömällä ja painottomalla äänellä puhuva kuuluttaja herätti lopulta matkalaisten huomion.

- "Pysähdymme viimeisen kerran ennen rajan ylitystä"

Tämä herätti suurta spekulointia muissa matkustajissa siitä, mikä ihme pakotti junan pysähtymään.

- "Mene, ne tajusivat viimein ettet kuulu tänne" sanoi Sheila.
- "Mutta minusta tuntuu niin paljon paremmalle täällä, ei minua kukaan kaipaa siellä enää"
vastustelin.

Todellisuudessa tunsin pientä vetovoimaa Sheilaa kohtaan ja olin melkein varma että tunne oli molemminpuolinen. Juna oli edelleen liikkeessä maisemista päätellen, vaikka tärinää tai raiteiden ääniä ei enää kuulunutkaan.

- "Älä luovuta ennen kuin olet hävinnyt pelin, vasta kylpyammeen veden värjäytyessä punaiseksi tajusin itsekin että elämässä on sentään joitain asioita jotka tekevät siitä elämisen arvoista" Sheila kertoi.

Tunsin oloni nyt hyvin kevyeksi ja itsevarmaksi, se alistettu ja piesty minuus oli jäänyt jonnekin radan varrelle.

- "Tahdon jäädä tänne sinun kanssasi" sain lopulta sanottua.
- "Höpsö" vastasi Sheila naurahtaen, "olen täällä edelleen sitten kun sinun aikasi oikeasti koittaa, tämä juna odottaa edelleen sinua."

Juna nytkähti hieman ja alkoi hidastaa vauhtiaan. Katsoin nyt viimeisen kerran Sheilaa tämän kääntyessä tuijottamaan jälleen ikkunasta ulos. Tuttu asemamaisema pysähtyi viimein ikkunan taakse.

Nappasin takkini ja astelin kaikessa hiljaisuudessa ulos. Vasta nähdessäni junan ulkoapäin tarkemmin huomasin muutoksen, se oli vanhan höyryveturin vetämä letka eri aikakausien vaunuja. Tämä jossa itse olin ollut, oli omalta aikakaudeltani tuttuja sinivalkeisia VR:n vaunuja.

Juna nytkähti liikkeelle. Samassa tunsin kuinka stressi ja paine palasivat kuin alkava migreeni. Käännähdin ympäri ja juoksin junan perään, mutten enää tavoittanut sitä. Kylmän tuulen puhaltaessa vaatteideni läpi jäin katsomaan viimeisen vaunun loittonevia valoja.

Tapaamme kai jälleen kuolemassa.